

Tản Mạn Như Mây Bay

Quê người không thể thương hay ghét
Không thể thì thôi chẳng ở cùng
Mẹ đã bỏ đi, Cha cũng bỏ
Nghĩ rằng bó nước, gặp con sông!

Ờ thì sông nước hay sông núi
Đời gọi Giang Sơn cũng bởi tình
Tình, cái chi chi? Chôn dưới đất
Đào lên, vuông vức một khung tranh!

Ai từ khung tranh, ai bước ra?
Ai là ai nhỉ? Chẳng là ta!
Phải chăng điều đó làm nên Phật
nhắm mắt lòng mơ cảnh thái hòa!

Xưa, một ông Vua thăm tù nhân
Nay, nhiều Tổng Thống đi thăm dân
Dân và tội phạm đều khôn đúc
Cái bánh căn...từng cái bánh căn!

Nhắc đến bánh căn, nhớ Phan Thiết
Nhớ có lần ghé quán Phú Long
Ăn đĩa bánh căn chan nước mắm
Cắn vài tí ớt bỗng rưng rưng...

Cuộc sống trôi qua rất nhẹ nhàng
Mưa Phan Thiết chẳng tới Phan Rang
Sân ga xe lửa chờ xe lửa
Mây trắng bay trên ngọn Tháp Chàm...

*Rồi nhớ người ta ai chẳng biết
Hình như họ Lý rất là xưa
Hình như họ Lý nay còn ít
(Mà nhớ bao nhiêu cũng thấy vừa)*

Trần Vấn Lệ